
AKI OLLIKAINEN
NÄLKÄVUOSI

SILTALA

NÄLKÄVUOSI

AKI OLLIKAINEN

NÄLKÄVUOSI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ SILTALA

HELSINKI

KYMMENES PAINOS

© AKI OLLIKAINEN 2012

ISBN 978-952-388-511-0

PAINETTU EU:SSA

P R O L O G I

Hankaimet huutavat kuin lintu.

Veneen pohjalla makaa kaksi laihaa haukea, enemmän ne näyttävät käärmeiltä kuin kaloilta. Eivät sätki enää, ovat kangistuneet tässä kylmyydessä. Kidat vähän ammollaan ne valuvat vielä hiljaa verta, joka sekoittuu ohuina kieku-roina veteen Matalleenan jaloissa.

Mataleena kurottaa kätensä kylmään järveen, antaa sen lipua laiskasti veneen vierellä, kunnes vilu alkaa pakottaa niveliä. Tuuli nyppii veden pinnasta esiin aaltoja, taivas peilautuu siitä laikukkaana, paloissa, kuin se olisi lyöty rikki.

Juhani ojentelee kaulaansa kuin kurki, katsoo taivaalle. Mataleena seuraa katseellaan ensin isänsä suonikasta kaulaa, sitten ohutta nenänvartta, nostaa lopulta silmänsä kohti taivasta, joka on kuin järven ylle laskettu valtava hopealusikka.

- Ne lentää jo etelään, Juhani huokaa.
- Mitkä niin?
- Joutsenetkin.
- Minä en näe mitään lintuja.
- No kun ne ovat jo menneet.

Juhanin katse laskeutuu Mataleenaan.

- Vaan saatiinpa kuitenkin kalaa.

Juhani vetää veneen pensaiden väliin. Marja on tullut heitä vastaan, hän laskee Juhon sylistään, Mataleena tarttuu pikkuveljensä käteen. Marja kurkistaa veneeseen.

- Onpa ne laihoja.

Vastarannan puut peilautuvat mustina veden pintaan, jostain kuuluu kuikan huuto. Pian sekini lähtee lentämään kohti etelää.

He kävelevät kapeaa polkua metsän halki. Kun Marja kumartuu katsomaan puolukoita, kuuluu nopea, vihainen sähähdys, kuin hehkuva kekäle putoaisi veteen. Marja kiljaisee, hypähtää taaksepäin, laskeutuessa jalat eivät tapaa maata vaan Marja rojahtaa kyljelleen varpujen sekaan. Ensin hän näkee pakkasyön kalpeiksi piiskaamat puolukat epäselvinä pisteinä, sitten hän katsoo sähinän suuntaan ja hitaasti musta kerä alkaa hahmottua käärmeeksi. Sen silmissä on hallamarjan väri, kaksi hammasta suussa ovat kuin jääpuikkoja. Mutta kyy ei iske, sähisee vain.

Juhani harppaa eteenpäin iso kivi pään päälle kohotettuna. Sitten se iskee, Juhani, ei käärme, käärme jää kiven alle.

Kauhun vatsaan sulkema ilma tulee ulos yhdellä puhalluksella. Juhani ojentaa kätensä ja auttaa Marjan ylös.

- Piruparka, se oli jo kohmeessa. Ei päässyt pakoon.

Marja katsoo kiveä, hänestä tuntuu kuin hän näkisi käärmeen sen läpi.

- Elääkö se vielä?

- Ei, Juhani vastaa ja kumartuu nostamaan kiveä.

- Älä herran tähden! Anna sen olla. Minä en tahdo nähdä sitä.

- Olkoon sitten siellä.

* * *

Kuuluu hiljainen sihahdus, kun päreen palava pää saavuttaa veden kiulussa. Vaimea valo jaksaa vielä piirtää Juhanin varjon seinähirsiin, kun hän kohottautuu makuusijaltaan, nostaa Marjan mekkoa, laskee kätensä tämän polvelle ja työntää jalat erilleen. Marja tarttuu kiinni Juhanin kovana seisovaan kaluun. Hänenkin tekisi mieli, mutta pelko on vielä polttavaa himoakin suurempi. Entä jos hän tulee raskaaksi. Vielä lisää suita ruokittavaksi tähän kurjuuteen. Marja työntää Juhanin takaisin patjalle. Juhani huokaa peitellen pettymystä äänessään.

Marja liikuttaa hitaasti kättään edestakaisin Juhanin elintä nyrkissään puristaen. Juhanilta karkaa vaimea urahdus. Marja laittaa toisen kätensä jalkoväliinsä. Juhani laukeaa ensin. Marja puree yöpaitansa kaulusta, aallot kulkevat läpi ruumiin. Kun ne ovat ohi, olo on taas tyhjä. Hän silittelee Juhanin velttoa elintä ja miettii laihoja haukia.

LOKAKUU 1867

NÄLKÄ on se kissanpentu jonka Paju-Lauri
pisti säkkiin ja hukutti avantoon. Se raapii
pienillä kynsillään ja kynsäisyistä tulee vihlova
kipu, sitten uusi raapaisu ja taas uusi, kunnes
pentu uupuu ja putoaa säkin pohjalle ja
painaa siellä raskaana, vetää säkkiä alas, kerää
voimansa ja aloittaa uuden myllerryksen.

84.2

www.siltalapublishing.fi

Graafinen suunnittelu

ELINA WARSTA/Solmu

ISBN 978-952-388-511-0

9 789523 885110